

ԸՆԿԵՐԻՍ ԵՐԳԸ

Զ. ԲԱԼՈՒՂԵԱՆՑԻ

Ինչպէս ճամբորդը, շոքից տառապած,
Առնում է Հանգիստ մի ըոպէ սուերում,
ձընշող դարձերը մի կողմը թողած՝
Առուակի անուշ կարկաջին լըսում:
Եւ, ըոպէական մի քաղցըր անդորր
Իւր սըրտի մէջը լանկարծ ըզգալով,
Նա փալփալում է, կարծես, մի ցընորք...
Ցընորք,—որ չը կալ ճամբան աւազով:
Կանաչ ծառի տակ, զովասուն Հովտում
Խըփում է նա իւր ծանրացած կոպեր...
Նա, աւաղ, իրան խաբել է ջանում...
Խաբել,—թէ Հասաւ կարօտած վայրեր:
Այդպէս երբեմըն ինքըս, խաբւելով,
Կարծում եմ, ահա՛ Հասած ենք ափին,
Երբ դու ինձ, ընկեր, ոգևորւելով,
Երգում ես սիրոյ, ճըշմարտի մասին:
Եւ ես, մի վայրկեան Հանգիստ փընտռելով,
Ճամբորդի նըման փակում եմ աչքեր
Եւ, աղնիւ երգին ականջ դընելով,
Ջանում եմ ցըրել մըռալլ սլառկերներ...